

Sygn. akt III KZ 16/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M. K., M. J. i W. G.**

oskarżonych z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 marca 2017 r.,

zażalenia wniesionego przez obrońcę oskarżonych

na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w R.

z dnia 3 stycznia 2017 r., sygn. akt V WSU (...), V Ka (...),

o odmowie przyjęcia skargi określonej w art. 539a § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w R. po rozpoznaniu wniesionej na niekorzyść oskarżonych apelacji Urzędu Celnego w R. od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 5 lutego 2016 r., sygn. akt II K (...), którym to wyrokiem M. K., M. J. i W. G. zostali uniewinnieni od popełnienia zarzucanych im czynów, wyrokiem z dnia 22 listopada 2016 r., sygn. akt V Ka (...), uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Skargę na powyższy wyrok Sądu odwoławczego w oparciu o przepis art. 539a k.p.k. wniósł obrońca oskarżonych.

Zarządzeniem z dnia 3 stycznia 2017 r., Przewodniczący V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w R., na podstawie art. 539f k.p.k. w

zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia przedmiotowej skargi jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Zażalenie na to zarządzenie złożył obrońca M. K., M. J. i W. G.. W zażaleniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wydanego zarządzenia tj. art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437) poprzez jego wykładnię prowadzącą do uznania, że przepisy rozdziału 55a Kodeksu postępowania karnego, wprowadzone ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw mają zastosowanie jedynie w sprawach, w których akt oskarżenia został wniesiony po dniu 30 czerwca 2015 r., podczas gdy przepis ten (art. 25 ust. 2) nie znajduje zastosowania w sprawie bowiem niniejsze postępowanie nie mieści się w katalogu postępowań do których ma on zastosowanie, a określonych w art. 25 ust. 1 w/w ustawy, a zatem w sprawie zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 29.11.2016 r., I KZP 10/16 znajduje zastosowanie ogólna reguła stosowania prawa nowego – „chwytania w locie”, a zatem przepisy rozdziału 55a Kodeksu postępowania karnego mają zastosowanie również do spraw w których akt oskarżenia został wniesiony przed dniem 30 czerwca 2015 r. i były prowadzone po dniu 14 kwietnia 2016 r., a zatem również do niniejszej sprawy. Zdaniem skarżącego wynika to z tego, że jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29.11.2016 r., I KZP 10/16 „przepis art. 25 ust. 1 ustawy z 2016 r. odnosi się wyłącznie do postępowań, w których po dniu 30 czerwca 2015 r. (a przed dniem 15 kwietnia 2016 r.) wniesiono akt oskarżenia lub inny środek inicjujący postępowanie sądowe. Zbiór takich postępowań jest zamknięty. Zakres regulacji jest zatem jednoznacznie określony i brak jest podstaw do twierdzenia, że dla dopuszczalności wnioskowania a contrario konieczne byłoby umieszczenie w przepisie słów: „wyłącznie”, „jedynie” lub „tylko”. Uznać więc należy, że w odniesieniu do innych postępowań niż określone w art. 25 ust. 1 obowiązują co do zasady przepisy nowe, wprowadzone ustawą z dnia 11 marca 2016 r.”.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia poprzez przyjęcie skargi jako dopuszczalnej, ewentualnie uchylenie tego zarządzenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w R. do ponownego rozpoznania.

Zażalenie powyższe zarządzeniem Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w R. z dnia 2 lutego 2017 r. zostało przyjęte i przedstawione wraz z aktami sprawy do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Treść sformułowanego w zażaleniu zarzutu, jak i jego część motywacyjna, wskazują, że skarżący błędnie zinterpretował uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2016 r. I KZP 10/16 (OSNKW 2016, z. 12, poz. 79). W uchwale tej dokonano wykładni art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. j.w. – dalej ustawa nowelizacyjna), w szczególności zawartego w tym przepisie zwrotu „postępowanie toczy się”, jako związanego z kinetyką procesu. Jednocześnie, skład powiększony Sądu Najwyższego, wprost uznał, że taki właśnie kierunek wykładni interpretowanego art. 25 ust. 1 ustawy nowelizacyjnej znajduje pośrednie potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego w odniesieniu do wykładni art. 25 ust. 2, w zakresie odnoszącym się do kwestii dopuszczalności skargi na wyrok sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania (Rozdział 55a Kodeksu postępowania karnego). Pogląd wyrażany we wcześniejszych judykatach (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16, OSNKW 2016, z. 10, poz. 70; z dnia 24 sierpnia 2016, IV KS 2/16, niepubl.; z dnia 14 września 2016 r., V KS 1/16, niepubl.; z dnia 20 października 2016 r., V KS 2/16, niepubl.; z dnia 25 października 2016 r., IV KZ 53/16, niepubl.; z dnia 22 listopada 2016 r., IV KS 2/16, LEX nr 2152403), zgodnie z którym w sprawach w których akt oskarżenia został wniesiony przed dniem 1 lipca 2015 r., przepisy o skardze na wyrok kasacyjny nie znajdują zastosowania, nie tylko nie został więc podważony, lecz wprost zyskał akceptację składu siedmioosobowego.

W tym stanie rzeczy za zbędne uznać należy powielanie argumentacji, która w oparciu w wszystkie reguły wykładni doprowadziła różne składy Sądu Najwyższego do jednolitej interpretacji art. 25 ust. 2 ustawy nowelizacyjnej, odsyłając skarżącego do uzasadnień powołanych wyżej orzeczeń.

Ponieważ akt oskarżenia w niniejszej sprawie wpłynął do Sądu Rejonowego w G. w dniu 21 maja 2013 r. zatem nie należy ona do kategorii spraw, o których

mowa w art. 25 ust 2 ustawy nowelizacyjnej w zw. z art. 25 ust. 1 tej ustawy. Skoro zaś tak, to oskarżonym w tym postępowaniu nie przysługuje skarga na wyrok sądu odwoławczego, uchylający wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania. Zbędne było natomiast wydawanie zarządzenia o odmowie przyjęcia skargi, gdyż jej wniesienie powinno wyłącznie spowodować niezaskarżalną w trybie przepisów Kodeksu postępowania karnego czynność podmiotu określonego w art. 93 § 2 k.p.k. o charakterze administracyjnym, polegającą na poinformowaniu strony o braku możliwości wniesienia takiej skargi (zob. powołane już wyżej postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16 i z dnia 25 października 2016 r., IV KZ 53/16).

Mając wszelako na uwadze, że w tym wypadku podjęte zostały przez Sąd odwoławczy czynności o charakterze procesowym na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. (stosowanych odpowiednio – art. 539f k.p.k.) zażalenie pozostawiono bez rozpoznania.